

רחל מרחלת על כל העולם

דרינג-דרינג, את שלום פנסטר

שלום פנסטר וביאה סידלר
גרמניה מהבית

תוכניות שעסקו בנאצים ובתקופה ההיא. היא צפתה בתוכניות יחד איתי, ולא ידעתי איך לפרש את התנהגותה. היא כאילו הסתגרה מאחורי חוסר-הבטחה. לא ידעתי מה זה עושה לה."
"אני מבונה, שלום. מקווה שתמצא מוצא מהסכר. להשתמע."
"להשתמע."

"מרבך."
"שלום. שלום, מה נשמע?"
"ביססייידר, מי זאת?"
"המרחלת. שמעתי שנפגשת עם ברמולה זילברמן?"
"מה נפגשתי? במיקרה הגעתי ביום השישי לחקירה במכונת-אמת במיטרה ברחוב הרכבת. ישבנו וחיכינו, זה ליד זה. גם היא נחקרה על אותו העניין, השריפה במועדון שלה."
"פיטפטתם קצת?"
"לא! מה פיתאום?"
"???"
"הביטי, ביני ובינה יש דיסימימיה. אין לי סימפטיה אליה, ואני מניח שזה דומה מצידה."
"משום כך נכתב שחיכת אליה ביום השישי לפני שבועיים, כשעמדתם אחד ליד השני מול המועדון שלה שששרף?"
"זה פשוט לא נכון. אינני יודע איך זה צץ. לא הייתי ולא גיחכתי."
"מה קרה במהלך החקירה?"
"שום דבר. מכונת-האמת של המיטרה קבעה שאני דובר אמת, ומסתבר שגם היא. גם היא וגם אני לא ידענו דבר על השריפה, ולא היה לנו חלק בעניין."
"אבל שלום, מספרים הרי שמצאו אצלכם את פנקס החברים החסר מהמועדון שלה, ובו רשימת חברי-המועדון?"
"לא מדויק: מצאו את הספר, אבל אני קיבלתי ממישהו רק את הרשימות של חברי-המועדון שלה. אך האם את יודעת שלכרמלה ולאנשי-המועדון שלה היתה רשימה מלאה של חברי המועדון שלנו עוד לפני שפתחה?"
"לא, לא ידעתי. חוץ מזה?"
"יופת! מאז השריפה אני מרגיש לא נוח במיוחד. כשאני בא למועדון שלי, נרמה לי שחלק מהאנשים חושב בליבו שאומנם היה לנו חלק בכך. זה פשוט לא נעים. צריך לחכות עד שזה יעבור."
"אני מתארת לעצמי את הרגשתך. חוץ מזה?"
"אה, אני מבולבל קצת."
"מה קרה?"
"לפני כמה חודשים, כשנכנסתי במיקרה למועדון קיסר, הכרתי כאן גרמניה שבאה לשחק בסרט של מנחם גולן ושגם הופיעה בסצינות-עירום. חתיכה לא נורמלית. גוף משגע, וגם לא טיפשה. היא נשארה פה עוד שבועיים אחרי תום ההסרטה. הארץ ואני כנראה מצאנו חן בעיניה."
"איך קוראים לה, ומה קרה?"
"ביאה סידלר שמה. היה רומן נחמד, ומאז היא מצלצלת כל הזמן. עכשיו היא הודיעה שהיא באה לבקר."
"יופי! מה אתה נאנח?"
"זה שהיא גרמניה אינו נותן לי מנוח. אני מתחיל לחשוב שאולי מישפחתה היתה מעורבת במעשי הנאצים. אני לא שקט, ואינני יודע מה לעשות. אתן לך רוגמה. כשהיתה כאן היו בטלוויזיה בריוק כמה

ועכשיו, בפעם האחרונה

ביום השלישי, אחרי המתנה של שעה וחצי כאפלה, הוביל חנן גולדבלט את כלתו לחופה. הוא בן 43, והיא בת 20. אז קודם כל מול טוב, וכל טוב ועד מאה ועשרים, והרבה נחת לכל הנוגעים בדבר, ובא לציון גואל, וכו'. את הכלה הכיר חנן כשהדריך לאחרונה להקה צבאית. ריבקה היפהפיה, בת להורים חצי-חצי, חצי אוכלי-חריימה וחצי אוכלי גפילטע-פיש, הופיעה בלהקה עד נשואיה.

את החופה ערכו שכרו בגנייה-הודה, למעשה יותר וילה מבית. את החופה ערך הרב רביץ, ראש ישיבת אור שמח של החורים בתשובה. את הרב הביא הרב יזהר ארנון שהיה מכונה פעם פופיק, ומאז הוא מכסה אותו בציצית. את שבע הברכות המוקראות לאחר ברכת הנישואין עצמה הקריא הרב ארנון, תוך כדי מלתא-דבריהותא, כשגלי צחוק וגיחוכים עולים מתחת לחופה.

גם הצלע השלישית של שלישיית הזמר התאומים, אושיק לוי, הופיע בלוויית אשתו עדנה, וכמוהו רבים מהאמנים והזמרים, בני רור השלישיה.

זו הפעם השלישית שחנן נושא אשה. אשתו

חנן גולדבלט
חריימה וגפילטע-פיש

הראשונה, עיריית, היתה אף היא בלהקה צבאית. מאשתו השנייה, רונית רוזנשטיין, נפרד כבר לפני שנים, ומאז היא נשואה וכבר אם לילדים. הפעם מוחלט אצל השחקן-זמר-פיליביו הזה שהעסק יחזיק מעמד, ושילדים יציפו את הבית.

סוסיאטי 1984

במועדוני-החברה של תל-אביב נראתה, בחודשים האחרונים, אשה נאה מאוד, לבושה תמיד בהתאם לאירוע לשאליו הופיעה, תכשיטים לרוב, חיך רחב על השפתיים, כששאלו את מכרייה מי היא השיבו בחיוך מסותר ומגור-ראש. הסוסיאטי-גל החדשה נקראת מילבל בקר, וסיפרו שחזרה ארצה מגרמניה עם שני ילדיה, שבעלה איש-עסקים מצליח שם, וכי רכשה שתי דירות צמודות מעריב ברחוב אורי 8.

כשבועון מעריב צולמה בשער, כשהיא נראית בכניסה לקלאב אי ליד פסל רומי עתיק, בערב שהוקדש לדקנציה של רומא.

מסתבר שאשת-החברה החדשה בתל-אביב היא אשתו של חיים צ'ארלי בקר, הנכור בין שני האחים המחזיקים באימפריה כלכלית קטנה באזור תחנת-הרכבת של העיר פרנקפורט על נהר מיין.

צ'ארלי ואחיו, הנרי (צבי הירש) בקר, נולדו במיורד-אירופה וגדלו באזור סיביר, שאליה ברחו אמם מאימת הגרמנים במלחמת-העולם השנייה. אחרי המלחמה התגלגלו לגרמניה, ומאז אמצע שנות ה-80 הם בעולם העסקים בפרנקפורט.

מירי אלוני-אומני

ביום השלישי כשבוע שעבר רינגרנג הטל-פון:
"רחל! זו מירי אלוני!"
"אהלאן מירי, איך הבטת?"
"מתנפחת!"
"יופי! חוץ מזה?"
"וחוץ מזה את מוזמנת מחר לחתונתנו."
"איזו חתונה? עם מי את מתחתנת? מה קרה לך ולשמוליק (אומני)?"
"אל תבהלי, אני ושמוליק מתחתנים מחר אחרי-הצהריים."
"איך מתחתנים? הרי הייתם נשואים מומן?"

מירי אלוני
חוזר בתשובה

"יופי! אשתדל לבוא."
השתדלתי ולא יכולתי, שלחתי שפיון והוא מדווח:

"באתי, ראיתי ונוצחתי. את החופה ערכו בבית חב"ד ברמת-גן, הוזמן רק 30-20 קרובי מישפחה. מירי היתה יפה יותר מתמיד, לא לבשה שמלה לבנה, אין צורך בנשואין שאינם ראשונים לבני-הזוג. לשבע הברכות שאחרי החופה הצטרפו עוד שלושה זוגות של ירוקים כמוהם, וערכו אותן במשותף."
"למה בבית חב"ד ברמת-גן? שאלתי את השפיון."

"כי למירי ולשמוליק יש זוג שכנים, שאתם הם מאוד מיורדים, ושניהם חזרו בתשובה. האיש משמש כנציג של הרב בארץ, ובעבר היה קצין ידוע בצנחנים, והאשה מנהלת את בית חב"ד ברמת-גן. הם הציעו שאת החופה יערכו שם."
"והבטת? שאלתי את השפיון. והבטת?"
"הבטת כמעט לא נראתה, השיב השפיון."

"הבטת כמעט לא נראתה."
"בירכת בשמי?" שאלתי את השפיון, בירכת בשמי?
"כמוכן! השיב השפיון, כמוכן! וגם בשמי?"